

lideunderstøttelse kan begrundes ved Sygdom, paadragen i Tjenesten, skal det være bevist, at Sygdommen er paadragen ved Udførelsen af de militære Tjenestepligter. Det er jo ikke let at faa nøjagtig bevist, og der er altsaa mange Invalider, der gaa til at indgive deres Andragender uden at kunne præstere Bevis for, at Sygdommen er paadragen ved deres militære Tjeneste, og kunne de ikke præstere det Bevis, vil det være haabløst for dem paa denne Konto at søge Understøttelse. Det første af de Andragender, vi foreslaa henviste, er fra en Mand, der hedder Gode Jensen af Stoftilhøved. Hans Andragende blev i Fjor henvist til Finansministeren. Han har derefter atter modtaget Afslag, som det vil ses af den Skrivelſe, der er trykt foran i Betænkningen fra Finansministeren. Nu ansøger Manden, om der maa blive foretaget en Undersøgelse af hans Sygdom af den ny Invalidelæge, og dette har Udvalget ment, at der kunde være Grund til. Der har derfor foreslaaet Andragendet henvist til Finansministeren med den udtrykkelige Bemærkning, at det, man mener, der kunde være Narjag til, er til en saadan Undersøgelse af den ny Invalidelæge, idet vi gaa ud fra, at det muligt derved kunde vise sig, at hans Ansøgning er mere begrundet, end det tidligere har set ud til. Dernæst foreslaa vi henvist Andragendet under Nr. 68 fra Arbejdsmand J. Thjeme af København. Denne Mand blev saaret i Krigen 1848 og lider eller mener selv at lide endnu af Saaret fra den Tid. Han er bleven undersøgt, men man har fundet, at man ikke kunde tilstaa ham Understøttelse, fordi de Marekinder, som han lider af, ikke kunne formodes at skyldes det Saar, som han fik i Krigen 1848. Der har imidlertid foreligget Udvalget en Erklæring, som fulgte med Andragendet, fra en praktiserende Læge i København, hvori denne udtaler, at det sitter for antages, at Studiaaret er Narjag til den nævnte Saardannelse, da Saaret altid ligger, hvor Auglen gik ud, og der ikke findes anden Svaghed, der kan forklare Tilbøjeligheden til Saarets hyppige Opbrud. Efter denne Lægeerklæring har Udvalget ment, at der kunde være Grund til, at denne Mand atter blev nøjagtig undersøgt, for at det kunde erfares, om der ikke var en Forbindelse mellem det Saar, han utvivlsomt har faaet i 1849, og den Svaghed, han nu har. Endelig er der et Andragende under Nr. 73 i den lille Tillægsbetænkning, der er omdelt. Det er fra Invalid Chr. Christiansen Nissen af Skolding om forhøjet Invalideforsørgelse. Denne Mand er Invalid og nyder Invalideforsørgelse, men Forholdet med ham er det, at han tidligere har haft en større Understøttelse end den, han

nu har. Han blev saaret i 1864, fik en Kugle gentem højre Læg, og han fik straks Invalideforsørgelse i anden Klasse, siden blev han bedre og blev saa 1865 sat over i tredje Klasse, og i 1866 kom han længere ned i denne Klasse. Nu er han imidlertid bleven gammel og paastaar, at Genen ved hans Saar er bleven større med Alderen, og at han derfor er bleven mere trængende nu end tidligere til Understøttelse. Han er bleven undersøgt i 1887, og den Gang blev det erklæret, at der ikke var nogen Grund til at sætte ham op i en højere Klasse blandt Invaliderne. Men ogsaa over for ham har Udvalget ment, at der kunde være Grund til at lade foretage en Undersøgelse af den ny Læge. Jeg skal hermed tillade mig at henviſte disse tre Invalideandragender til Finansministeren.

Udvalget. Jeg har tilladt mig til denne eneſte Behandling at fremsætte en Del Ændringsforslag, i alt 14. Det er dog ikke min Mening dermed at ville forlange 14 Afstemninger, men der er blandt disse 14 Andragender et, som jeg selv har haft den Ære at indbringe her i Tinget, og som jeg altsaa sender noget næjere til, og i det Saab, at jeg kunde opnaa Tingets Tilslutning til at henviſe denne Sag til den højtærede Finansminister, mente jeg, at det maatte være en Selvfølge, at de andre, der ere indbragte af andre ærede Medlemmer, som maa stilles under samme Kategori, maatte dele Skæbne med den Sag, jeg særlig ønskede at tage mig af. — Jeg skal til at begynde med bemærke, at naar jeg har stillet Ændringsforslag til denne Indstilling fra Finansudvalget, har jeg ikke gjort det, fordi jeg derved vilde fremkomme med nogen Kritik over for det ærede Finansudvalg. Jeg forstaar meget godt, at i denne Sag er Finansudvalgets Stilling noget vanskelig. Loven, som den er givet, er efter min Mening ikke heldig affattet, og den Maade, hvorpaa Finansministeren benytter den, gør Indstillingen endnu vanskeligere for det ærede Finansudvalg. Naar jeg altsaa har bragt Sagen frem, er det nærmest for at komme med en Henstilling til den højtærede Finansminister, om det ikke var muligt at fortolke den Lov, der her er Tale om, Loven af 1ste Marts 1889, paa en for Invaliderne noget heldigere Maade. Jeg kan ikke tro andet, eller rettere jeg er overbevist om, at Tingets Medlemmer vilde være enige med mig om, at den Gang denne Lov blev givet, blev den givet med Forventning om, at man derved kunde afhjælpe al Trang hos de gamle Invalider, og man havde særlig den